

нието на Атанасия Никитина „Презъ три морс-та“ са срѣщатъ татарски фрази; но можеме ли отъ това да заключиме, че авторътъ на тоза ходене е билъ отъ татарско племе? Или да предположиме, че езикътъ на нашите офени, който съществува и до сега, е оставилъ диря въ нѣкой писменъ памѣтникъ въ до-Петровска Россия. Може ли да са заключи отъ тука, че тая Россия е била не славянска? И така, спомѣнатите загадочни фрази, спорѣдъ нашето крайно разумѣние, никакъ не потвърждаватъ тюрко-финската теория. Освѣнъ това, не означаватъ ли тие по-вѣрно нѣкаква си смѣтка, нежели формула? Нѣматъ ли тие нѣкакво отношение камъ сѣятата на богумилите? Вжобще нека почѣкаме по-напредъ тѣхното по-удовлетворително разяснение, нежели да правиме какви-годе положителни изводи*).

*) За примѣръ на несполучната филология на финноманете, азъ ща да спомѣна още и за доказателствата на Рйосдера. Въ своята книга за ромжните той посвѣщава особена статия за произхождението на българете, дѣто развива тюрко-финската теория и стареа са да я подкрѣпи съ нови филологически съображения. По тоя поводъ той предлага слѣдующиятъ, както са видя, твърде тѣжъкъ приемъ. Въ ромжнскиятъ езикъ са срѣщатъ думи, които очевидно сѣ финско произхождение; а защото ромжните въ продължението на нѣколко столѣтия сѣ живѣле въ Мизия между българете, отдѣто послѣ постепенно сѣ преминале на сѣверната страна на Дунавътъ, то тие фински думи не сѣ ни повече ни по-малко, освѣнъ именно оние елементи, които сѣ вѣдѣе въ ромжнскиятъ езикъ изъ старо-българскиятъ. Той предлага за примѣри нѣкои и други думи, които сближава съ угорските, съ осияцките, съ самоѣдските, съ естонските и др. Но такова твърде тѣжко нагледъ съображение не издържа ни най-малката критика. Да начнемъ отъ